

Fortællingen om hvordan jeg gik fra at være en kompetent, veluddannet og arbejdslysten kvinde til en potentiel kriminel og farlig person, fordi jeg blev ledig.

Forhistorie:

Er der noget i mit liv jeg er god til, så er det at arbejde. Jeg har været i den heldige situation, at jeg via mine valg og min økonomi, har kunne gøre min største interesse i livet til **mit arbejdsområde; menneskets sind og menneskets adfærd**. Det betyder, at jeg i over 30 år har arbejdet med at hjælpe andre mennesker med at få bevidsthed om og udvikling i psykologiske og relationelle dynamikker. Ud over det har jeg hjulpet mennesker til at hele de psykiske sår, vi alle har i større eller mindre grad, samt hjulpet dem til at udvikle deres potentialer, øge deres livskvalitet samt skabe forandring og trivsel.

Det har jeg gjort via individuel terapi og behandling i relation til dysfunktionelle familier, konsulentarbejde i store organisationer, undervisning i mange sammenhæng fra psykisk sårbare unge over DJØF'er til direktøren med eget firma.

Jeg har nydt stor anerkendelse, fået fantastiske evalueringer og fx aldrig reklameret for mit firma de mange år jeg var selvstændig. Mit ry åbnede mange døre for mig. Ud over at få mine to børn, har jeg haft mit livs største succeser via mit arbejdsliv.

Mandag d. 18. okt. 2010 kl. 17.25 faldt jeg ned ad en trappe og brækkede ryggen fire steder, fik en diskusprolaps og sammenfald i nakken og derefter var mit liv fuldstændig forandret. Forandret for evigt og der skulle ikke gå mange år før jeg pludselig oplevede, at jeg blev betragtet som en **"potentiel kriminel og farlig person"**.

Hele rejsen gennem sygehusvæsenet skal jeg skåne jer for, for det er hårrejsende uhyggeligt hvor dårligt det allerede stod til dengang i 2010, men jeg blev trænet i at møde folk der mente at have definitionsretten over min krop, mit nervesystem og mit sansesystem.

Jeg kæmpede mig vejen tilbage til livet. Helt selv. Med egen vilje, egne ressourcer og rent økonomisk. Jeg har fx de sidste 8 år brugt ca. 200.000 kr. på at udvikle et så højt funktionsniveau, som det jeg har i dag. Jeg er super stolt over min egen indsats og formåen, og det viser noget af det jeg rummer som menneske.

Mit møde med sagsbehandlerne dengang var rigtig godt, altså efter et par store fejltagelser i begyndelsen fra systemets side, som vi dog hurtigt fik ryddet til side. Jeg nåede, at møde to hvoraf den sidste var min favorit. Det var et samarbejde, hvor jeg fik den tid jeg havde brug for til at kunne lære at gå, stå og bevæge mig igen samt tid til at arbejde med at håndtere mine smerter. Både de fysiske og de psykiske der opstod i kølvandet af at have mistet en del af min erhvervsevne og dermed min arbejdsidentitet. Jeg følte mig set, hørt, lyttet til, respekteret, ligeværdig. Jeg sendte, af samme årsag, min sagsbehandler en varm og taknemmelig mail da jeg fik bevilliget mit fleksjob og vores samarbejde ophørte, hvor jeg fortalte hende hvad det havde betydet for min recovery, at blive mødt på den måde hun havde mødt mig.

Visitationen blev til: Maks. 15 timer ugentligt, 100% arbejds effektivitet med de skånebehov der nu hører til.

Under udredningen til fleksjob mødte jeg en fantastisk virksomhedskonsulent, som kendte virksomhederne i Vordingborg. Han tog en snak med mig, læste mit cv og kunne straks se hvor jeg passede ind. Vi blev enige, han aftalte et møde og det resulterede i at jeg blev underviser i oktober 2011 og allerede to uger efter, havde mine egne undervisningshold. I marts 2012 blev jeg, stadig under udredning, delvist raskmeldt, da jeg bad om at få løn for det arbejde jeg udførte.

Da jeg fik bevilliget mit fleksjob 1. december 2012, blev jeg øjeblikkeligt ansat. Jeg var tilknyttet i alt fem år og havde få sygedage. Jeg var en stabil arbejdskraft, fuld arbejdsdygtig i de 15 timer jeg var ansat, samt en meget anerkendt underviser og havde også et rigtig godt ry på jobcentret. Dem jeg underviste var ledige i alle kategorier og min undervisning formåede at rykke rigtig mange af dem, specielt dem der havde andre udfordringer end ledighed. Jeg fik også anerkendelse fra fagforeninger, der havde medlemmer der deltog i mine lektioner. Mine kollegaer var nysgerrige på min undervisning, både indhold og form, idet den var så vellidt af deltagere. En af dem skrev sin afsluttende diplomopgave omkring den måde jeg underviste på. Jeg var velpliceret og kunne med mine kompetencer bidrage til samfundet omkring mig, selvom jeg havde brækket ryggen.

Sådan var billedet: En dygtig, anerkendt, kompetent, stabil, arbejdslysten, bidragende, veluddannet kvinde med brækket ryg.

Nutid:

Så blev jeg ledig i november 2017 og jeg skal da lige love for at jeg blev set på med andre øjne. Sikke et cirkus jeg havnede i, hele den industri der er omkring at være ledig, er utrolig chokerende, selv for kvinde som mig, der har prøvet lidt af hvert. En stor del af det med cirkuset har I på de andre skriv I har fået tilsendt fra mig om det at være ledig fleksjobber og med forslag til forbedring på jobcenteret m.m.

Det der ramte mig først og størst var den måde jeg nu bliver betragtet på og skrevet/talt til.

Al skriftlig kommunikation ser ud til at udspringe fra en tænkning om, at jeg, den ledige, som udgangspunkt snyder og bedrager det danske "velfærdssystem" og derfor bliver nødt til at blive truet med død og ødelæggelse, hvis ikke jeg overholder reglerne, bare for en god ordens skyld. Som underviser i bl.a. kommunikation, må jeg sige, at det første jeg tænkte var: "Her var da lige et fleksjob til mig. At omformulere de breve der blev sendt ud til medborgerne i Vordingborg". Det må være en vind, vind, vind situation for kommunen, for mig og for de borgere der modtager den slags skrivelser og så vil det være stærkt konfliktforebyggende.

Det er trods uddannelser i bl.a. mindfulness, konfliktløsning og konfliktmægling, svært ikke at føle mig krænket. Jeg bliver vred over det sprogbrug og den opsætning der er i de breve, som jeg modtager i min e-boks. Hvad er der blevet af almindelig medmenneskelig respekt og ligeværdighed? Ordentlig og anstændig kommunikation? Den er ikke at finde i disse skrivelser.

Jeg er lynhurtigt blevet en del af industrien omkring de ledige og har dermed oplevet at min arbejdskraft blevet misbrugt i praktik og at være en del af den økonomiske gevinst hos anden aktør. To gange ovenikøbet, de andre aktører de må være glade for der ikke findes fleksjob i Vordingborg, for så er det jo en jævn strøm af god økonomi i firmaet. Det kan måske forklare, at jeg sjældent hører ordet 'job', hvorimod ordet 'praktik' bliver messet rundt omkring mig i en lind strøm. Som et stille mantra hører jeg det alle steder fra og i alle munde fra den dag af, jeg træder ind på jobcentret.

Det er meget interessant at jeg, som var vant til, imens jeg var selvstændig, at fakturere kommunerne for min ydelse med 500,00 kr. i time fra det øjeblik jeg trådte ud ad min hoveddør og satte mig ind i min bil til jeg landede hjemme igen efter veludført arbejde, nu skal i praktik, for som der står i MIN PLAN (som jo ikke er min plan, men jobcentrets plan, en lille sproglig finurlighed som kaldes sproglig manipulation): "at udvikle mine kompetencer og komme nærmere arbejdsmarkedet". Det er jo latterligt søgt og en total fejlslagen disponering, udelukkende til gevinst for anden aktør og arbejdsgiveren. Hvor mange kompetencer skal jeg have på mit CV, for at kunne komme ind på arbejdsmarkedet? Et CV, hvor det i øvrigt er blevet pålagt at skulle indeholde alt hvad jeg har tidligere har foretaget mig, for at få det godkendt på jobnet, for derefter hos næste sagsbehandler, at blive bedt om at korte det ned, for "arbejdsgiveren gider ikke læse så lange skriv". Skal jeg så udvikle flere kompetencer, som jeg ikke skal skrive på fordi arbejdsgiveren ikke gider at læse det? Eller hvad er i virkeligheden den dybere mening med de praktikker vi SKAL deltage i som ledige? Jeg håber også I kan se den dobbelttrettet kommunikation der er blandt både medarbejderne omkring de ledige og i indsatsen for de ledige? Der er ingen fleksjob! Hvorfor hjælper de ansatte omkring de ledige fleksjobbere ikke med at etablere et fleksjob, ved at være dynamisk opsøgende og kreativt skabende? Alle arbejdstagere/arbejdsgivere har 3 måneders prøvetid, hvor vi gensidigt kan se hinanden an og evt. ophæve kontrakten. Så hvad er det med de 3 måneders gratis arbejdskraft til virksomhederne omkring og i Vordingborg, som de ledige skal forære væk?

Det er nedværdigende, nedbrydende for arbejdslysten og selvtilliden samt lysten og villigheden til at samarbejde med systemet og systemets "forlænget arm", altså de ansatte på jobcentret og personalet hos anden aktør. Enhver der er ved sine fulde fem, ville kunne forstå dette. Prøv at forestil dig selv i den situation, bare et øjeblik, luk øjnene og se det for dig, den ene dag er du en vigtig bidrager til samfundet og den næste dag en der mistænkeliggøres og skal i praktik for udvikle kompetencer og nærme dig arbejdsmarkedet. Du vil med det samme kunne mærke sandheden i det jeg skriver her, det er grotesk fejlslagen tænkning omkring ledige og ledighed.

Jeg leverede min arbejdsindsats i min første praktik. Intet job. Jeg skaffede mig derefter en kontraktansættelse på 6 måneder, tilbage i systemet igen efter endt kontrakt og forfra, nu blot i et projekt hvor der også blev messet praktik. "Udvikling i fleksjob" hedder det. Og det var der jeg begyndte at blive farlig.

Nu havde jeg været igennem det en gang, så jeg havde lidt en fornemmelse af hvad jeg kunne forvente. Jeg begyndte at stille logiske, kritiske spørgsmål til det meningsløse forløb jeg nu var blevet en del af. Jeg kunne, med hånden på hjertet, ikke begribe hvorfor det kunne hedde "udvikling i fleksjob", for jeg kunne ikke gennemskue hvor udviklingen var. Noget der ellers er min spidskompetence. For det andet kunne jeg heller ikke gennemskue, hvordan det vi foretog os i projektet, kunne bidrage til at jeg kom i job. Det kan jeg stadig ikke. Det var fuldstændig meningsløst. Enten er projektet udeligt ellers var jeg fejlplaceret.

Jeg prøver altid at forstå den kontekst jeg indgår i, så jeg bad om at se projektbeskrivelsen. Det var som at bede om at få udleveret en statshemmelighed. Det kunne ikke lade sig gøre. Jeg fik nogle mails fra min jobkonsulent, som var så nedgørende, respektløs og krænkende i sin formulering, at jeg bad om et møde med hendes chef. Jeg er helt sikker på at jobkonsulenten er uvidende om hvor konfliktoptrappende hendes skriftlige svar var, for jeg synes i virkeligheden hun er ret venligt og sjov, men jeg var tydeligvis gået ind på et område, hvor jeg ikke var velkommen og da jeg senere læste projektbeskrivelsen, kan jeg godt forstå hvorfor. Dét der står, er for mig at se, ikke dét der sker.

Jeg oplevede mig tolket på, tillagt motiver som ikke var mine, mødt med forudindtagethed og fordomme og kunne ikke genkende mig selv i hendes tilbagemelding. Jeg bad om at få tilsendt en projektbeskrivelse, men jeg fik at vide at nu skulle jeg lade være med at kæmpe mod regler og love og bare være glad for den uddannelse jeg havde fået. Noget som rent faktisk er min ret. En af de få rettigheder jeg har som ledig: Seks ugers selvvalgt uddannelse inden for de første seks eller ni måneders ledighed. Ikke fordi jeg ikke var glad for den uddannelse jeg fik, det havde jeg udtrykt via mail ved flere lejligheder, men jeg havde bedt om en projektbeskrivelse. De to ting har intet med hinanden at gøre!

Forestil dig, at du beder om din ansættelseskontrakt, og du får at vide, at nu skal du lade være med at lave ballade, du skal være glad for bare at få et job. Hvordan tror du det vil føles ikke at blive betragtet som et ligeværdigt individ og blive mødt med mangel på respekt, når du forsøger at forstå hvilken kontekst du befinder dig i? På hvilken måde tror du, at du er i stand til at opfylde de betingelser der er i din jobbeskrivelse, når du ikke kender den? Hvad vil din tillidsmand sige til den behandling? Hvordan kan du være sikker på, at du ikke bliver tillagt arbejdsopgaver der ikke står i din arbejdsbeskrivelse og som rent faktisk er udnyttelse af din ansættelse, din arbejdskraft og af dig?

Nu er jeg mistænkeliggjort, som en der som udgangspunkt vil snyde systemet og en der kæmper mod love og paragraffer, og i øvrigt ikke er taknemmelig nok.

Vi har dog det værste til gode endnu

"Udvikling i fleksjob" er et projekt. Så vidt jeg ved er der rimelig god økonomi i projekter, det er i hvert fald min erfaring. Trods det fik vi et ussel lille lokale på jobcentret, hvor vi ud over at måtte mase os sammen, nogle gange også måtte vente på at dem der sad i møde derinde før os, fik tømt lokalet.

To timer hver 14. dag. Kaffe, vand og kakao. Ryge- og tissepause. Vores jobkonsulent viste os vejen til toilettet den første gang. Så langt så godt.

Lige uden for døren ved indgangen til jobcentret, er der placeret en holder på væggen til rygernes skodder. Indlysende nudging. Den virker efter hensigten, rygerne stiller sig op der for at ryge og afleverer skodderne det miljømæssige rigtige sted.

En dag vi møder ind til vores to timer, får vi at vide at det nu er forbudt at stå udenfor jobcenteret og ryge, for personalet på jobcentret føler sig utrygge når der står grupper af ledige ude foran, da de aldrig rigtig ved hvad grunden er til en samling foran jobcentret. Nu skal de gå over på parkeringspladsen og skal derfor hen over vejen foran bygningen og stå og blomstre til offentligt skue (og skam), midt i det hele, og der er ikke opsat nogen holdere til cigaretskoddene. Der var flere af de ledige fleksjobbere der forgæves protesterede mod den betragtning, at fordi der stod flere sammen, så var der optræk til optøjer eller hvad det er personalet gik og tænkte om de ledige?

Fordi vi er ledige, står foran jobcentret, sammen, bliver vi nu betragtet som en potentiel fare for personalet.

Jeg er ikke ryger, så jeg kan være ligeglad, men det er jeg ikke, for det er tænkningen jeg protesterer imod, og måske havde jeg lyst til at stå sammen med dem for at få frisk luft og netværke lidt.

En anden dag, efter vi er mødt ind på projektet, får vi at vide at vi ikke længere må gå alene på toilettet. De ansatte på jobcentret bliver så nervøse og forskrækkede, når de møder en ledig på gangen. Det var tydeligt at høre, at vores jobkonsulent var temmelig utilfreds og samtidig fandt det nedværdigende at skulle videreformidle det til os. Vi var målløse: "Hvad mener du? Må vi ikke gå på toilettet alene?", og der blev efterfølgende svaret: "Nej, det må I ikke. Jeg skal følge jer frem og tilbage. De bliver bange når de møder jer på gangen". Det var så vanvittigt, at vi blev nødt til at grine af det, for hvad skal vi ellers stille op med det? Blive rasende over at blive tillagt alverdens kriminelle tilbøjeligheder? Blive opgivende og underkaste sig den form for tænkning? Adoptere deres labels og begynde at opfatte os selv som kriminelle og farlige?

Fordi vi er ledige, bliver vi nu betragtet som potentielle overfaldsmænd og kvinder og dermed en trussel for personalets sikkerhed på jobcentret.

Ligeegyldigt hvilken forklaring de vil komme med nu som undskyldning for den form for besked, så er den et forsøg på at skjule et u hensigtsmæssigt adfærd baseret på u hensigtsmæssig tænkning, det var præcis sådan som jeg beskriver, det foregik. Det var de beskeder vi fik. Prøv at forestille dig hvad det gøre ved mennesker, at blive mistænkt for at ville snyde og at ville skade personalet på jobcentret. Jeg lader den lige stå et øjeblik.....

Jeg vil opfordre alle ansatte på jobcenteret, ikke mindst lederne og vores politikere til at se Tvillinge-eksperimentet, som klart og tydeligt beskriver Rosenthal-effekten, for at få en forståelse af hvilke konsekvenser sådan en tænkning har.

Her på video: https://www.youtube.com/watch?v=Yh2449t_nMw
Rosentahl-effekten på skrift: <https://www.aprokom.dk/cm700/>

Fremtidens bekymringer

Jeg har brugt uendelig meget energi på at beskrive de oplevelser jeg har haft på jobcentret. Yderligere har jeg kommet med forslag til forbedringer, rettet fokus på uhensigtsmæssige procedurer, adfærd og tænkning samt været til dialogmøde med [redacted] og [redacted], formand og næstformand for arbejdsmarkedet og uddannelsesudvalget, for at bidrage til at konfliktnedtrappe i hele situationen omkring jobcentret.

Først vil jeg sige tak for at I har taget initiativ til dialogmøderne. Kæmpe respekt for det. Det er god stil og forhåbentlig vil vi se flere politikere og udvalgsformænd/kvinder gå i jeres fodspor, for det synes jeg er vejen frem.

Min bekymring er, at alt mit gode arbejde og de mange timer jeg har brugt på at være konstruktiv og formulere det jeg ser, hører og oplever, er fuldstændig spildt. At der simpelthen ikke er forståelse for hvad det egentlig er der sker på jobcentret i det relationelle og hvilken betydning det har, heller ikke selvom en ny rapport fra Københavns kommune viser præcis noget om det. Grunden til at jeg er bekymret trods dialogmøde, var [redacted] måde at reagere på det skriv jeg sendte til ham og borgmesteren, om "Uddannet personale" (i har det som bilag). Jeg blev rystet over det svar jeg fik, for det viste sig, at indholdet overhovedet ikke var blevet forstået og ej heller mit motiv til at skrive det. Samtidig lagde sproget i mailen sig stærkt op ad min jobkonsulents måde at formulere sig på skriftligt: nedladende, arrogant og helt ude af kontekst. Jeg valgte, at ignorere det og dermed bruge mine kostbare 30 min. i det fysiske møde til andet end at konfrontere det, for der er større sager på spil omkring jobcentret. Da jeg havde brugt min tid til at tale om tænkning og oplevelser hængt op på den tænkning om at vi bl.a. ikke mere måtte gå på toilettet alene, udtrykte [redacted] sig således: "Jamen det bliver nok bedre nu når vi får det nye rådhus. Der er rammerne bedre". Der braste alle håb og drømme i mig, for det fortalte mig, at forståelsen for de dybere dynamikker i det der foregår mellem ansatte og ledige var gået fuldstændig hen over hovedet på ham. Hvis der er forestillinger om at nye rammer fikser en problematik, der er så dyb, som at personalet går rundt og er bange for dem de skal servicere, så tages der grueligt fejl. Der skal andet til. Noget af det andet har jeg beskrevet i de skriv I har liggende som bilag, og der hvor der skal tages fast og arbejdes aller mest, er i den tænkning der er omkring ledige og syge medborgere i Vordingborg.

Filicia Mejse Leeann Larsen
56 år

Ledig fleksjobber til og med 6. maj 2018, derefter ikke ledige mere, da jeg selv har skabt mig et minifleksjob på to timer ugentligt, selvom jeg faktisk meget hellere vil arbejde 15 timer.